

§ 4. Finansministeren fastsætter de nærmere regler for gennemførelsen af bestemmelserne i nærværende lov og be- myndiges til at afholde de dermed forbundne udgifter.

§ 5. Denne lov gælder ikke for Færøerne.

Lovforslaget gik oprindeligt ud på, at der skulle opkræves ikke en tillægsindkomstskat, men en *merindkomstskat*, påhvilen- de personer, som for skatteåret 1951—52 er undergivet ubegrænset skattepligt her i landet, og hvis indkomstansættelse for det nævnte skatteår udgør mindst 12 000 kr. i hovedstads- kommunerne, 11 000 kr. i købstæderne m. v. og 10 000 kr. i landkommunerne.

Som sammenligningsgrundlag for udfindelsen af merindkom- sten skulle efter forslaget anvendes gennemsnittet af den på- gældendes indkomstansættelse for skatteårene 1948—49 og 1949—50, d. v. s. i almindelighed indkomsten i kalenderårene 1947 og 1948. Havde den skattepligtige indkomst i noget af sammenligningsårene ikke udgjort mindst 3 pct. af den for samme år ansatte skattepligtige formue, skulle indkomsten dog inden beregningen af gennemsnittet forhøjes til 3 pct. af formuen. Ved opgørelsen af merindkomsten skulle der dernæst bortses fra visse indkomster, herunder gaver, lotterigevinster og fortjeneste ved afhændelse af forretning m. v., ligesom der kunne foretages visse reguleringer af indkomsten indenfor sammenligningsperi- den, såfremt formuen var forøget ved udbetaling af livs- eller ulykkesforsikring, arv, gave eller lotterigevinst m. v.

Af den udfundne merindtægt skulle et beløb svarende til 10 pct. af indkomstansættelsen for 1951—52 være skattefrit, dog mindst 3000 kr. i hovedstadsområdet, 2500 kr. i købstæ- derne m. v. og 2000 kr. i landkommunerne. Resten foresloges beskattet efter en stigende skala.

Ved fremsættelsen udtalte *finansministeren* bl. a.: „Det er ikke muligt at give noget overslag over provenuet af denne skat, fordi man endnu ikke kender indtægterne i slutåret, men jeg finder anledning til at understrege det, der har været den grund- læggende tanke med denne skat. En merindkomstskat er væ- skelig at administrere, og det vil ikke kunne undgås, at tilfæl- digheder kan bevirke, at enkelte mennesker rammes hårdere, end lovens almindelige karakter egentlig betinger. Jeg vil her særlig nævne unge mennesker, som har startet en virksomhed mellem basisårene og slutåret; hvis de har en stor rente- og afdragsbyrde, kan de til tider blive ramt hårdere, end godt er, og jeg tror, at man bør se på dette spørgsmål i udvalget. Jeg ønsker imidlertid at tilføje, at når ministeriet trods besværlig- heder og ulemper ved denne skatteform alligevel har taget den med, er det, fordi vi mener, at de, som i disse urolige år har haft